

3. רוכב האופנוע המעורב פגע בעיקר בחלקו הימני של הרכב.
4. בצומת הרחובות שדרות בן גוריון גרץ ישנו מעבר חצייה בצד המזרחי של הצומת מצפון לדרום.
5. לרוכב האופנוע המעורב נגרמו חבלות של ממש, בין השאר שברים בצלעות, ברגל וביד.
6. שני כלי הרכב ניזוקו.

לגירסת המאשימה: הנאשם נהג בחוסר זהירות, לא נתן תשומת לב מספקת לדרך, לא הבחין מבעוד מועד באופנוע שהגיע מימינו ונכנס אל הצומת מבלי לתת זכות קדימה. כתוצאה מהתאונה נחבל המעורב חבלות של ממש ושני כלי הרכב ניזוקו.

לגירסת הנאשם: הנאשם עצר בכיוון נסיעתו בקו העצירה. מאחר ושדה ראייתו היה מוגבל מקו עצירה זה, גלש באיטיות אל תוך הצומת. כשהבחין כי הדרך פנויה, המשיך בנסיעה איטית למרכז הצומת אך נאלץ להמתין לחולכי הרגל שעמדו במעבר החצייה ממול כשלפתע הרגיש כי האופנוע המעורב התנגש בחוזקה ברכבו.

שאלות

1. מאיזו התאונה מדובר בשני גירסאות לארוע התאונה.
2. לגירסת הנאשם הוא עצר תחילה בקו העצירה. משלא היה שדה ראייה גלש בנסיעה לכיוון הצומת. כשהבחין כי הדרך פנויה, התקדם בנסיעה אך נאלץ לעצור לפני מעבר החצייה ממול היות והיו חולכי רגל רבים במקום. במוצב זה, בעודו ממתין לחולכי הרגל, נמצא הנאשם במרכז הצומת כשלפתע הבחין כי אופנוע התנגש ברכבו.
3. ע.ת.1 (שוטר חסיור) בחר שלא לרשום את פרטיהם של עדי ראייה שהיו במקום וראו את התרחשות קרות התאונה והעיד לאמור:
"שאלה: הלכה למעשה אין לנו עדים, אין מחלוקת כי אנשים ראו את התאונה אך איבדנו אותם?
תשובה: נכון" (עמ' 4 שורות 27-28).
וכן: "אני רושם מה שנאמר לי ע"י עובדי אורח בלי שרשמתי את פרטיהם, מעבר לזה לא אוכל לומר דבר." (עמוד 5 שורות 29-31).
ללא ספק עדי ראייה אלה היו יכולים לשפוך אור על נסיבות התרחשות התאונה שכן נכחו הם במקום בעת התרחשותה. השוטר בחר שלא לציין את פרטיהם, לא לעכבם ולא חשב אף להיעזר בשוטר שהייתה עמו במקום (שפריטה אינם ידועים). לטענתו, היות והאירוע היה קשה

- ומורכב, עומס הפעולות שהיו עליו לבצע, מנעו מבעדו לרשום כראוי את כל פרטי העדים במקום. לאמור: "אני עושה קודם כל את הדברים היותר חשובים, לאחר שאני מסיים העדים כבר נעלמים, זה מה שאני מבין מה שקרה..." (עמ' 4 שורות 12-13).
4. יצוין כי כאשר הגיעו למקום שוטר חסיור (ע.ת. 1) יחד עם השוטרת, הוזהרו כבר כלי הרכב ולכן לא נערכה סקיצה. לאמור:
"שאלה: ערכת סקיצה של המקום?
תשובה: לא.
שאלה: למה לא?
תשובה: כי ראשית כאשר הגעתי למקום זה היה לאחר התאונה, הדברים זה, והיה לי ספק אם הסקיצה תשקף את האירוע". (עמ' 4 שורות 29-30, עמ' 5 שורות 1-2)
5. בוחן תאונות דרכים (ע.ת. 2) הגיע למקום התאונה רק לאחר מספר שעות. הוא העיד לאמור:
"זו תאונה שהתקבלה בשעות הצהריים, כאשר בוחן לא יצא למקום, אני בשעות אחה"צ המאוחרות קיבלתי הודעה לחקור את התיק..." (עמ' 6 שורות 19-60).
6. הבוחן מצא על גבי הכביש חריצה שבסבירות גבוהה נגרמה כתוצאה מהחלקת האופנוע. אך לא היה יכול לשלול סיבה אחרת כגורם לחריצה זו. לאמור:
"שאלה: אתה יכול לשלול כי זה נגרם כתוצאה מגורם אחר?
תשובה: ברמת סבירות גבוהה.. החריצה כתוצאה מהחלקת האופנוע". (עמ' 8 שורות 9-10).
7. בנוסף, לא ערך הבוחן התאמת נזקים, ולא יכול היה לקבוע את מיקום נקודת התנגשות הרכבים. לאמור:
"לא יודע איפה היתה התאונה, ניתן להעריך כי בסוף השריטה..." (עמוד 10 שורה 29-30). וכן:
"שאלה: עשית התאמת נזקים בין הרכבים?
תשובה: לא בוצע" (עמ' 9 שורות 9-10).
8. את ניסוי שדה הראיה ערך הבוחן לא ביום התאונה ולכן לא יכול הוא לשלול את היתכנות גזימת הצמחייה אשר בקו הראיה של רכב הנאשם
"לא מדדתי את גובה הצמחייה, לא אוכל לשלול זאת" (עמוד 11 שורות 30-32).
9. מצאתי כי לא ניתן לשלול את גירסת הנאשם לפיה בעת שיצא לדרך בצומת האמור, לאחר שהבחין כי הדרך מימינו פנויה, המשיך בנטיעה איטית אל עבר מרכז הצומת ואז נאלץ לעצור בכדי לתת לחולכי הרגל זכות קדימה עת שחצו במעבר החצייה הנוסף. לא ניתן לשלול את גירסת הנאשם על בלימת והחלקת האופנוע עוד לפני המעבר החצייה ועל היתכנות בלימתו עקב הולך רגל במעבר החצייה.
"שאלה: אמרת בעדותך כי שהנהג הגיב למשהו שהיה בצומת?
תשובה: זו ההערכה שלי מהניסיון.

שאלה: ..אמרנו כי המשהו הזה יכול להיות הולך רגל על מעבר החצייה, והסכמנו שאתה לא יכול לשלול זאת?

תשובה: נכון " (עמ' 12 שורות 9-13).

10. מיקום עיקר הפגיעה של האופנוע ברכב הינו בחלקו האחורי ימיני. מיקום זה מלמד כי ישנה תמיכה בגירסת הנאשם על כי היה כבר בחלקו הצפוני של הצומת ולכן רוב רובו של הרכב כבר למעשה חצה את הצומת. אם כך, סביר בעיניי (וזהו גירסתו) כי הנאשם חצה את הצומת ולקראת סופו, המתין לפני מעבר החצייה השני לחצייתם של הולכי הרגל עת התנגשו שני כלי הרכב.

11. מסקנתי היא כי קיים ספק סביר בדבר אחריותו של הנאשם לתאונת דרכים זו וכי לנוכח ספק זה, דינו של הנאשם לזיכוי מחמת הספק מן העבירות שיוחסו לו. ספק שכזה בשים לב למחסור באלמנטים בעלי משקל בניתוח מהלך התרחשות התאונה, צריכים לפעול לטובת הנאשם העומד לדין. במקרה זה, נפלו מחדלי חקירה רבים בחקירת התאונה כמפורט לעיל. בעקבות מחדלים אלה לא נמצאו ראיות אשר יכולות לתמוך בגירסת המאשימה וכן מונעות מן המאשימה לבסס את אחריות הנאשם לקרות התאונה.

אציין כי מטרתה של חקירת משטרה "אינה מציאת ראיות להרשעתו של חשוד, אלא מציאת ראיות לחשיפת האמת, בין אם אמת זו עשויה להוביל לזיכוי של חשוד ובין אם היא עשויה להוביל להרשעתו" (ע"פ 721/80 תורג'מן נ' מדינת ישראל, פ"ד לה(2) 472,466)

לאור כל האמור לעיל, לא חוכחת המאשימה את אשמת הנאשם מעבר לכל ספק סביר, לפיכך מוזנה בית במשפט את הנאשם מחמת הספק.

ניתנה היום, י"ג תמוז תשע"ו, 19 יולי 2016, במעמד הצדדים